

Arrest

nr. 216 294 van 31 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 februari 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 1 maart 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 maart 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 mei 2017.

1.3. Op 16 juni 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 19 juni 2017 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en een Arabier te zijn afkomstig van Tamanrasset. U hebt de familienaam van uw mama gekregen, namelijk H.(...). U weet niet wie uw vader is. U beschouwt uw tante langs moederskant, genaamd S.(...) H.(...), als uw moeder aangezien zij u heeft opgevoed. U leefde samen met haar en haar gezin in El Hamri, wijk Bahadri Ismail te Oran. U ging tot en met het jaar 7 (= 1ste middelbaar) naar school. Eerst ging u naar de school "Izzidi Muhammad" in Hay al Hamri te Oran en tot slot naar "Mghawfal Kaltouni". Daarna hebt u verschillende jobs uitgeoefend. Uw laatste job tot net voor uw definitief vertrek in de zomer van 2016 was in een winkel van Dabish Soufiane in wijk Choopi in Oran. U had sinds 5 jaar een relatie met uw buurmeisje, een zekere H.(...) B.(...). In juli of augustus 2016 werd u echter in het park toen jullie aan het praten waren, betrapt door haar broer die net uit de gevangenis was vrijgelaten. Hij heeft u geslagen waarna u wegliep en H.(...) bij haar broer achterliet. U hebt hierna nooit meer contact opgenomen met uw vriendinnetje. U hebt een maand nadien Algerije illegaal per boot verlaten en dit omdat haar broer een scène had gemaakt in de wijk en u vernomen had dat hij u met de dood had bedreigd. U bent aan de kust van Almeria opgepikt waarna u door de Spaanse politie mee werd genomen naar een gesloten centrum in Madrid, waar u ongeveer een maand en een half hebt verbleven. U hebt daar voor het eerst vernomen over de mogelijkheid om asiel aan te vragen. U bent uiteindelijk na een periode van vier maanden en een half in Spanje via Frankrijk per trein doorgereisd naar België en dit omdat u in Spanje geen asiel wilde aanvragen omdat de Spaanse taal moeilijk is en u er niets kreeg, zelfs geen kleren. U verklaart op 21 februari 2017 in België per trein te zijn aangekomen.

Op 1 maart 2017 heeft u hier asiel aangevraagd. Sinds uw verblijf in België hebt u reeds telefonisch contact gehad met uw tante met de vraag uw geboorteakte op te sturen. Desondanks legt u tot op heden geen enkel document neer ter staving van uw identiteit/asielaanvraag.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u tot op heden geen enkel begin van bewijs kunt neerleggen ter staving van uw identiteit of nationaliteit, dit terwijl u zelf verklaart dat uw geboorteakte thuis ligt bij uw tante, die u opgevoed heeft, en u deze uiterlijk een week en half na het gehoor op het CGVS ging ontvangen (CGVS, pp. 2 en 3). U beweert eerst dat het document binnen een paar dagen bij uw advocaat zal aankomen (CGVS, p. 2). Uiteindelijk nadat er u hieromtrent enkele vragen werden gesteld, werpt u op dat u uw tante nogmaals zal opbellen met de vraag of ze het nu al dan niet verstuurd heeft (CGVS, p. 3). Gepeild waarom u al niet vóór het interview op het CGVS naar uw tante hebt gebeld, werpt u op dat u dit wel degelijk hebt gedaan maar dat er een overlijden was (CGVS, p. 3). Dit argument doet de wenkbrauwen fronsen aangezien u eerst stellig beweert dat het document binnen enkele dagen bij uw advocaat zou terecht komen en u niet repte over een mogelijke reden van vertraging (CGVS, p. 2). Deze toch wel laconieke houding is hoogst bevreemdend aangezien in de loop van de asielprocedure er u verschillende keren naar documenten werd gevraagd en u zich toch maar al te zeer bewust moet zijn geweest van het belang van het neerleggen van dergelijke stukken. U had zelfs tijdens het gehoor met een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken beloofd dat u uw tante ging proberen te contacteren om uw geboorteakte te laten opsturen (Verklaring DVZ dd. 21/03/2017 punt 25 p. 9). Het bewijs van identiteit is immers een essentieel element in iedere procedure en de asielzoeker moet in dit verband de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken kunnen voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie met betrekking tot de asielprocedure in.

Voorts beweert u dat u op 19-jarige leeftijd in Algerije nog steeds niet over een Algerijnse identiteitskaart beschikte (CGVS, p. 4). Hiernaar gepolst vergoelijkt u dit door te stellen dat u de naam van uw moeder draagt maar dat u door uw tante langs moederskant bent opgevoed (CGVS, p. 4). Verder beweert u dat uw moeder zelf zich bij de gemeente moet melden om zich garant te stellen opdat u een identiteitskaart kan ontvangen (CGVS, p. 4). Gepeild of een voogd (in uw geval uw tante langs moederskant) dit ook niet voor u kan regelen, beweert u dat dit nu eenmaal de wet is in Algerije in het geval je minderjarig bent en dat je ook de identiteitskaart van de moeder moet neerleggen om je eigen identiteitskaart aan te

vragen (CGVS, p. 4). Voorts verklaart u dat op het moment u Algerije verliet u 19 jaar oud was en geen identiteitskaart had (CGVS, p. 4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt echter dat in Algerije vanaf de leeftijd van 15 jaar een identiteitskaart verplicht is. Kinderen onder 15 jaar hebben een geboorteakte en schoolcertificaat. Bij de aanvraag van een identiteitskaart dienen een aantal documenten, waaronder geboorteakte en schoolcertificaat, te worden voorgelegd alsook een toestemming van een van de ouders of van een voogd. Bovenstaande vergoelijkingsen van uwentwege voor het niet kunnen aanvragen/ neerleggen van een identiteitskaart zijn gezien deze pertinente informatie over de Algerijnse identiteitskaart dan ook niet overtuigend. Het feit dat u hierover foutieve verklaringen aflegt, doet vermoeden dat u al veel eerder Algerije hebt verlaten. In dit kader dient opgemerkt dat u evenmin over een schooldiploma beweert te beschikken, dit terwijl u tot en met het jaar 7 (= 1ste middelbaar) naar school bent gegaan (Verklaring DVZ dd. 21/03/2017 punt 11, p. 4). U ging eerst naar de school "Izzidi Muhammad" in Hay al Hamri te Oran en dan tenslotte naar "Mghawfal Kaltouni" (CGVS, p. 3).

In verdere lijn kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw onmiddellijke vluchtaanleiding die dateert van 2016 toen u 19 jaar was (CGVS, p. 6). U beweert na een relatie van 5 jaar met uw vriendinnetje in juli of augustus 2016 door een criminele broer te zijn betrappt toen jullie samen in het park zaten te praten (CGVS, pp. 7 en 8). Na het incident hebt u met uw vriendinnetje, met wie u notabene huwelijksplannen had (CGVS, p. 7), geen contact meer opgenomen louter uit schrik dat haar broer bij haar was (CGVS, p. 8). Deze nonchalante houding doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van deze door u beweerde relatie daar er toch van kan worden uitgegaan dat, zo hieraan geloof kan worden gehecht, u alles in het werk zou stellen accurate informatie te vergaren omtrent de vrouw met wie u jarenlang een relatie hebt gehad en wilde trouwen. Het weinig geloofwaardig karakter van uw verklaringen blijkt ook uit het volgende: zo stelt u na deze broer te zijn betrappt gedurende twee weken à één maand niet meer naar buiten te zijn gegaan uit vrees dat deze broer u wel eens zou kunnen doden, daarna zou u het huis hebben verlaten, zo stelt u (CGVS p.7-8). Gezien u beweert dat jullie burens zijn en gezien de door u beweerde vrees, kan het niet overtuigen dat u niet vlugger een meer veilige haven zou hebben gezocht. Daarenboven kan het niet overtuigen dat u geen klacht deze persoon hebt ingediend. Immers u hiernaar gepeild, komt u vooreerst niet verder dan te antwoorden dat er in Algerije in dezer niets ondernomen wordt en dat hij zich kan vrijkopen. Gezien u zelf eerder had beweerd dat deze persoon al in aanraking met het gerecht was gekomen, werd de vraag herhaald, en geeft u als antwoord dat hij pas zal worden opgepakt 'als je aan het sterven bent', eerst moeten er 'plekken zijn van slagen' zo voegt u toe (CGVS). Het hoeft geen betoog dat ook deze houding uw geloofwaardigheid ondermijnt daar u geen enkele valabele reden aanhaalt om uw houding te verschonen, temeer u duidelijk aangeeft zelf nooit problemen met uw autoriteiten te hebben ondervonden (CGVS p.6).

Tot slot hebt u gedurende uw vier maand en half lang durende verblijf in Spanje nooit asiel aangevraagd en dit louter omdat u er niets kreeg van kleren en de Spaanse taal moeilijk is en u liever naar Frankrijk of België wilde gaan waar ze Frans praten (CGVS, pp. 10, 11 en 12 + Verklaring DVZ dd. 21/03/2017 punt 27, p. 9). Deze nonchalante houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw nood aan internationale bescherming.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 evenals van "de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissingen betreffende de het vluchtelingenstatuut en het status van subsidiaire bescherming", onderneemt

verzoeker een summiere poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

In een eerste onderdeel tracht verzoeker te verklaren waarom hij niet sneller een uittreksel van zijn geboorteakte kon indienen. Hij licht toe: *“Dat verzoeker heeft aangeduid dat zijn tante had getracht formaliteiten te ondernemen om de geboorteakte te verkrijgen.*

Dat deze formaliteiten echter door verschillende problemen werden gehinderd, waaronder namelijk een overlijden.”, waarmee hij in wezen zijn eerdere verklaringen herhaalt. Verzoeker stelt als bijlage aan het verzoekschrift een uittreksel van zijn geboorteakte te voegen, waarin volgens hem uitdrukkelijk wordt vermeld dat hij geen wettige vader heeft en dat hij enkel door zijn moeder werd erkend. Dit bevestigt zijn relaas en versterkt *de facto* de geloofwaardigheid ervan, aldus nog verzoeker.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat niet kan worden betwist dat hij een natuurlijk kind en een kind zonder vader is. Hij verwijst naar de informatie die werd toegevoegd aan het verzoekschrift waaruit blijkt dat natuurlijke kinderen in Algerije het slachtoffer zijn van discriminatie. Verzoeker stelt dat hij in zijn land van herkomst altijd het slachtoffer van discriminaties is geweest. Om deze reden heeft hij naar eigen zeggen slechts de eerste klas van de basisschool gevolgd, kon hij nooit een identiteitskaart verkrijgen en heeft hij ook geen schoolattest. Zijn beperkte opleiding en de discriminaties vanwege de overheden waarvan hij steeds het slachtoffer is geweest, verklaren volgens verzoeker ook waarom hij niet heeft getracht zich te beroepen op de bescherming van deze overheden door een klacht in te dienen bij de politiediensten. Verzoeker stelt dat hij geschrokken was naar aanleiding van de bedreigingen aan zijn adres en dat hij, om zijn bescherming te verzekeren, alleen de mogelijkheid had om weg te vluchten. Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de kwestie van de natuurlijke kinderen in Algerije niet heeft onderzocht, dat hieromtrent geen enkel document werd toegevoegd aan het administratief dossier en dat hem hierover ook geen enkele vraag werd gesteld. Ook de discriminaties vanwege de Algerijnse overheden waarvan hij het slachtoffer is geweest, werden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet onderzocht.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *“Les enfants nés hors mariage en Algérie: La vulnérabilité par la négation du droit”*, het verslag *“Droits de l'enfant en Algérie”* van Humanium en het verslag *“Situation des mères célibataires”* van OFPRA van 11 april 2016.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij geen enkel begin van bewijs kan neerleggen ter staving van zijn identiteit of nationaliteit, dit terwijl hij zelf verklaart dat zijn geboorteakte thuis ligt bij zijn tante, die hem heeft opgevoed, (ii) hij beweert dat hij op 19-jarige leeftijd in Algerije nog steeds niet over een Algerijnse identiteitskaart beschikte, terwijl uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in Algerije vanaf de leeftijd van 15 jaar een identiteitskaart verplicht is, alsook dat bij de aanvraag van een identiteitskaart naast een aantal documenten een toestemming van een van de ouders of van een voogd vereist is, zodat zijn uitleg dat zijn moeder zich zelf bij de gemeente moet melden opdat hij een identiteitskaart kan ontvangen en dat zijn voogd (zijn tante langs moederszijde) dit niet voor hem kan regelen niet kan overtuigen en het feit dat hij hierover foute verklaringen aflegt doet vermoeden dat hij al veel eerder Algerije heeft verlaten, (iii) hij evenmin over een schooldiploma beweert te beschikken terwijl hij tot en met het jaar 7 (= 1ste middelbaar) naar school is gegaan, (iv) geen geloof kan worden gehecht aan zijn onmiddellijke vluchtaanleiding daar (1) hij beweert na een relatie van vijf jaar met zijn vriendinnetje in juli of augustus 2016 door een criminele broer te zijn betrapt toen zij samen in het park zaten te praten doch hij na dit incident in het park geen contact meer heeft opgenomen met zijn vriendinnetje, met wie hij nota bene huwelijksplannen had, en deze nonchalante houding afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van deze door hem beweerde relatie daar er toch van kan worden uitgegaan dat hij alles in het werk zou stellen om accurate informatie te vergaren omtrent de vrouw met wie hij jarenlang een relatie heeft gehad en wilde trouwen, (2) het, gezien hij beweert dat zij burens zijn en gezien de door hem beweerde vrees dat deze broer hem wel eens zou kunnen doden, niet kan overtuigen dat hij niet vlugger een meer veilige haven zou hebben gezocht en (3) het niet kan overtuigen dat hij geen klacht tegen deze persoon heeft ingediend en hij, gelet op zijn verklaringen dat deze persoon al in aanraking met het gerecht was gekomen en hijzelf nooit problemen met zijn autoriteiten heeft ondervonden, geen enkele valabele reden aanhaalt om zijn houding te verschonen en (v) het feit dat hij gedurende zijn vier maand en half durende verblijf in Spanje nooit asiel heeft aangevraagd, louter omdat hij er niets kreeg van kleren, de Spaanse taal moeilijk is en hij liever naar Frankrijk of België wilde gaan waar ze Frans praten, andermaal afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn nood aan internationale bescherming.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 16 juni 2017 (CG nr. 1711711), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een geprononceerde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoeker geenszins aantoonde een nood te hebben aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen.

2.5.1. Immers, waar verzoeker het niet voorleggen van zijn geboorteakte tracht te vergoelijken, stellende dat *"zijn tante had getracht formaliteiten te ondernemen om de geboorteakte te verkrijgen"* doch *"deze formaliteiten echter door verschillende problemen werden gehinderd, waaronder namelijk een overlijden"*, wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat hij over een geboorteakte beschikt doch hij deze achterliet bij zijn tante in Oran (administratief dossier, stuk 12, verklaring DVZ, vraag 25). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigde verzoeker dat zijn geboorteakte thuis ligt en dat hij aan zijn tante had gevraagd om dit document op te sturen (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 2-3). Gelet op deze verklaringen, kan verzoeker in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zijn tante nog formaliteiten diende te verrichten om zijn geboorteakte te verkrijgen. De geboorteakte lag immers gewoon bij zijn tante thuis en diende eenvoudigweg te worden opgestuurd naar verzoeker. Het is de Raad overigens volstrekt onduidelijk waarom verzoekers tante hierin gehinderd zou zijn geweest door een overlijden. Dit klemde des te meer daar verzoeker reeds tijdens zijn eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 maart 2017 aangaf dat hij zijn tante ging proberen te contacteren om zijn geboorteakte te laten opsturen (administratief dossier, stuk 12, verklaring DVZ, vraag 25). Verzoeker werd vervolgens op 24 mei 2017, dus twee maand later, gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de bestreden beslissing dateert van 16 juni 2017. Er kan niet worden ingezien waarom het voor verzoekers tante omwille van een overlijden al deze tijd onmogelijk zou zijn geweest om een simpele handeling te stellen als het versturen van een document dat bij haar in huis lag. Verzoeker geeft in het verzoekschrift nog aan dat hij een uittreksel van zijn geboorteakte als bijlage bij onderhavig beroep voegt. De Raad dient echter vast te stellen dat er geen dergelijk document aan het verzoekschrift werd gevoegd en dat verzoeker aldus tot op heden nog steeds in gebreke blijft om enig begin van bewijs voor te leggen ter staving van zijn identiteit en nationaliteit en dat hij hiervoor geen valabele verklaring geeft. De Raad kan dan ook niet anders dan besluiten dat verzoeker niet tegemoet komt aan de plicht tot medewerking die op hem rust.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald dat verzoeker evenmin een aannemelijke verklaring geeft waarom hij niet in het bezit is van een Algerijnse identiteitskaart. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *"Voorts beweert u dat u op 19-jarige leeftijd in Algerije nog steeds niet over een Algerijnse identiteitskaart beschikte (CGVS, p. 4). Hiernaar gepolst vergoelikt u dit door te stellen dat u de naam van uw moeder draagt maar dat u door uw tante langs moederskant bent opgevoed (CGVS, p. 4). Verder beweert u dat uw moeder zelf zich bij de gemeente moet melden om zich garant te stellen opdat u een identiteitskaart kan ontvangen (CGVS, p. 4). Gepeild of een voogd (in uw geval uw tante langs moederskant) dit ook niet voor u kan regelen, beweert u dat dit nu eenmaal de wet is in Algerije in het geval je minderjarig bent en dat je ook de identiteitskaart van de moeder moet neerleggen om je eigen identiteitskaart aan te vragen (CGVS, p. 4). Voorts verklaart u dat op het moment u Algerije verliet u 19 jaar oud was en geen identiteitskaart had*

(CGVS, p. 4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt echter dat in Algerije vanaf de leeftijd van 15 jaar een identiteitskaart verplicht is. Kinderen onder 15 jaar hebben een geboorteakte en schoolcertificaat. Bij de aanvraag van een identiteitskaart dienen een aantal documenten, waaronder geboorteakte en schoolcertificaat, te worden voorgelegd alsook een toestemming van een van de ouders of van een voogd. Bovenstaande vergoelijkingsen van uwentwege voor het niet kunnen aanvragen/ neerleggen van een identiteitskaart zijn gezien deze pertinente informatie over de Algerijnse identiteitskaart dan ook niet overtuigend. (...)” Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij nooit een identiteitskaart kon verkrijgen omdat hij als natuurlijk kind in Algerije wordt gediscrimineerd. Niet alleen bezondigt verzoeker zich te dezen aan blote beweringen die niet door objectieve informatie worden ondersteund – nergens uit de door verzoeker als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie blijkt immers dat aan natuurlijke kinderen geen identiteitsdocumenten worden afgeleverd – bovendien maakte verzoeker doorheen zijn eerdere verklaringen op geen enkel ogenblik gewag van (wettelijke) discriminatie om te verklaren waarom hij niet in het bezit is van een Algerijnse identiteitskaart. Zo verklaarde verzoeker slechts: **“waar is je identiteitskaart? ik heb het niet meegenomen, die van Algerije? ja dat heb ik niet waarom niet? ik ben gezet op naam van moeder ik ken haar niet het is mijn tante langs moederskant die me heeft opgevoed om identiteitskaart aan te vragen bij gemeentehuis moet mijn moeder zich melden en garant stellen om mijn identiteitskaart te krijgen maar is voogd ook niet voldoende want niet iedereen heeft ouders? mijn tante langs moederskant? ja dat is zo de wet omdat in Algerije was ik nog minderjarig als ik nu nog in Algerije was, had ik zelf kunnen doen. je moet ook identiteitskaart hebben moeder om eigen identiteitskaart aan te vragen”** (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 4). Dat hij als natuurlijk kind geen identiteitskaart zou kunnen verkrijgen, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, wordt overigens tegengesproken door verzoekers eigen verklaringen dat hij, moest hij nu nog in Algerije zijn, zelf een identiteitskaart zou kunnen aanvragen. Verzoeker brengt met het verzoekschrift ook geen andersluidende informatie bij die kan aantonen dat de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat in Algerije vanaf de leeftijd van 15 jaar een identiteitskaart verplicht is en dat bij de aanvraag van een identiteitskaart een aantal documenten, waaronder een geboorteakte en schoolcertificaat alsook een toestemming van een van de ouders of van een voogd, dienen te worden voorgelegd, niet correct zou zijn. Gelet op deze informatie kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij op 19-jarige leeftijd in Algerije nog steeds niet over een identiteitskaart hebben beschikt.

De Raad benadrukt nog dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in de asielprocedure en dat verzoeker de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken dient voor te leggen. Dat verzoeker hier in gebreke blijft, werpt reeds een smet op zijn algehele geloofwaardigheid.

2.5.2. Vervolgens voert verzoeker onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift aan dat natuurlijke kinderen in Algerije het slachtoffer zijn van discriminatie en stelt hij dat hij in zijn land van herkomst altijd het slachtoffer van discriminaties is geweest. Hij hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de kwestie van de natuurlijke kinderen in Algerije niet heeft onderzocht, dat hieromtrent geen enkel document werd toegevoegd aan het administratief dossier en dat hem hierover ook geen enkele vraag werd gesteld, en dat ook de discriminaties vanwege de Algerijnse overheden waarvan hij het slachtoffer is geweest door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet werden onderzocht.

De Raad wijst er vooreerst op dat een loutere verwijzing naar algemene informatie over de discriminatie van natuurlijke kinderen in Algerije op zich niet kan volstaan om aan te tonen dat in hoofde van verzoeker een nood aan internationale bescherming dient te worden aangenomen. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij in Algerije ooit het slachtoffer van enige vorm van discriminatie zou zijn geweest. Integendeel, bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat hij behalve de door hem beweerde problemen met de broer van zijn vriendinnetje in Algerije geen verdere problemen ondervond. Aan het einde van dit gehoor bevestigde hij nogmaals dat hij naast de door hem aangehaalde problemen geen andere problemen met zijn autoriteiten of medeburgers, noch problemen van algemene aard heeft gekend (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, vragen 3.5. en 3.7.). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker nooit problemen met de Algerijnse autoriteiten te hebben gekend (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 6). De Raad benadrukt dat het aan verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen nodig voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Verzoeker kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verwijten dat hij meer vragen had

moeten stellen zodat verzoeker zijn asiëldossier had kunnen vervolledigd worden. Nu hij zelf op geen enkel ogenblik heeft aangegeven in Algerije door wie dan ook en om welke reden dan ook te zijn gediscrimineerd, kan verzoeker de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien niet ernstig verwijten geen onderzoek te hebben verricht naar de discriminatie van natuurlijke kinderen in Algerije.

Wat betreft verzoekers opmerking in het verzoekschrift dat hij omwille van de discriminatie van natuurlijke kinderen in Algerije slechts de eerste klas van de basisschool heeft gevolgd en dat dit ook uitlegt waarom hij niet over een schoolattest beschikt, volstaat het erop te wijzen dat verzoeker blijkens zijn verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het eerste jaar van de middelbare school afmaakte (administratief dossier, stuk 12, verklaring DVZ, vraag 11 en stuk 5, gehoor CGVS, p. 3).

In zoverre verzoeker zich opnieuw beroept op zijn beperkte opleiding en de discriminaties vanwege de overheden waarvan hij steeds het slachtoffer is geweest om te verklaren waarom hij naar aanleiding van het incident in het park, waarbij hij door de criminele broer van zijn vriendinnetje werd geslagen, geen klacht heeft ingediend bij de politie, herhaalt de Raad nogmaals dat verzoeker doorheen zijn verklaringen nooit gewag heeft gemaakt van enige discriminatie vanwege de Algerijnse autoriteiten doch hij integendeel duidelijk en ondubbelzinnig aangaf nooit problemen met zijn autoriteiten te hebben ondervonden. Verzoeker brengt in het verzoekschrift dan ook geen overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing waar terecht wordt opgemerkt als volgt: *“Daarenboven kan het niet overtuigen dat u geen klacht deze persoon hebt ingediend. Immers u hiernaar gepeild, komt u vooreerst niet verder dan te antwoorden dat er in Algerije in dezer niets ondernomen wordt en dat hij zich kan vrijkopen. Gezien u zelf eerder had beweerd dat deze persoon al in aanraking met het gerecht was gekomen, werd de vraag herhaald, en geeft u als antwoord dat hij pas zal worden opgepakt ‘als je aan het sterven bent’, eerst moeten er ‘plekken zijn van slagen’ zo voegt u toe (CGVS). Het hoeft geen betoog dat ook deze houding uw geloofwaardigheid ondermijnt daar u geen enkele valabele reden aanhaalt om uw houding te verschonen, temeer u duidelijk aangeeft zelf nooit problemen met uw autoriteiten te hebben ondervonden (CGVS p.6).”*

Verzoeker gaat er met zijn betoog in het verzoekschrift overigens volledig aan voorbij dat zijn onmiddellijke vluchtaanleiding, *in casu* de beweerde problemen met de broer van zijn vriendinnetje, ongeloofwaardig wordt geacht, niet alleen omdat verzoeker geen klacht heeft ingediend doch tevens omdat (1) zijn verklaring dat hij na het incident in het park geen contact meer heeft opgenomen met zijn vriendinnetje, met wie hij nota bene huwelijksplannen had, afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van deze door hem beweerde relatie daar er toch van kan worden uitgegaan dat hij alles in het werk zou stellen om accurate informatie te vergaren omtrent de vrouw met wie hij jarenlang een relatie heeft gehad en wilde trouwen en (2) het, gezien hij beweert dat zij burens zijn en gezien de door hem beweerde vrees dat deze broer hem wel eens zou kunnen doden, niet kan overtuigen dat hij niet vlugger een meer veilige haven zou hebben gezocht. De pertinente vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijven aldus onverminderd staande en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Verzoeker laat tevens de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid waar terecht wordt geoordeeld dat het feit dat hij gedurende zijn vier maand en een half durende verblijf in Spanje nooit asiel heeft aangevraagd, louter omdat hij er niets kreeg van kleren, de Spaanse taal moeilijk is en hij liever naar Frankrijk of België wilde gaan waar ze Frans praten, andermaal afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn nood aan internationale bescherming. Ook dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing wordt door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asiëlmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn

verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Algerije zou hebben gekend of zal kennen. Integendeel dient nogmaals herhaald dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij behalve de door hem beweerde problemen met de broer van zijn vriendinnetje in Algerije geen verdere problemen ondervond.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Algerije actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS